gid wõi ei. Kaua nemmad ei lausunud sõnna; pärrast mees ütles: „Eks olle kurb luggu, et meil polle last! nabri-rahwa jures ümberkaudu on laste õiskamist kuulda, agga meil allati waikne assi.“ Naene õhkas ja wastas: „Tõssi kül ja wägga halle! — egga ma tahhaksi ennam, kui agga ühhe ainsa lapse, ja olleks se üks weel üsna weikene, minnu pärrast mitte pitkem pealt, ollekssin siiski rahhul ja armastakssime süddamest!“ — Nõnda räkisid need kaks, ja kuida sowisid, sündis: said pea lapse ja se olli terwe, illus ja kõigis asjus sammasuggune, kui teised lapsed; kahju agga, et jalla-tallast pea-laeni ei olnud pitkem, kui issa peal. Wannemad ollid rahhul ja nimmetasid tedda „peial-poisiks.“ — Kül immetasid ja toitsid maggusa ja puddiga, agga laps ei kaswanud suggu, et kül aega möda targemaks sai ja wägga wirk näitas ollewa.

Kord läks issa metsa puid raiuma ja ütles naese wastu: „Hea mõlega jättakssin hobbuse weel kõju, agga kes tulleb temmaga mo järrele?“ Peial-pois kulis ja hüdis: „Sellega polle hädda! ärra karda issake, kül ma ollen õigel ajal hobbuse ja wankrega metsas!“ Issa naeris, narrijuttu; kuida piddi weikene pois ohjad kätte wõtma? — Agga lapsel olli suur julgus: „Kui agga emma panneb hobbuse rakke, siis minna poen hobbuse pea otsa kõrwade wahhele, seal on hobbuse kõrwas weel ohjade assemel, neist tõmban ja lükkan, wõin ka hüda, kuhu loom peab minnema!“ Nõnda pois, agga issa leppis selle nõuuga, et kord nähha saaks, kas assi nõnda sobbib. Õhtu panni emma hobbuse wankre ette ja poisi hobbuse kõrwade wahhele istuma, ja kui se nüüd heäle tõstis, torkas ja tombas, läks hobbune illusaste õiget teed otsekohhe metsa; olli ka wanna wagga loom. Seal, kus parremat kät metsa sisse piddid kallama, seisid kaks meest. Kui need kuulsid hüüdmist: eju, eju! agga keddagi ei näinud, — kust naad teadsid hobbuse pähhä wadata! — siis essi-otsa kohkusid, agga siis wõtsid kätte ja läksid emalt wankre järrele, et immeluggu nääksid. Hobbune läks sinna, kus mees puid raius, ja jäi siis seisma, agga peial-pois, kui omma issa näggi, ütles: „Noh, siin me' olleme; nüüd tõsta mind mahha, siin on weider istuminne!“ Issa piddas pahhema käega hoost; teisega hakkas pojast kinni ja panni tedda mahha; agga poisil olli hea meel, et seal temma kohhal witsa raag maas olli, mis peale wõis heita ja ennast kigutada. Kaks wõrast meest, kui sedda näggid, pannid wägga immeks, ei teadnud, mis